

Protokol o hodnocení bakalářské práce

Název práce: FOTOGRAFIE JAKO PŘÍBĚH

Práci předložila studentka: RŮŽIČKOVÁ Kateřina

Studijní obor a specializace: Multimediální design - Užitá fotografie

Posudek oponenta práce

Práci hodnotil: MgA. Vojtěch Aubrecht

1. Cíl práce
(a jeho naplnění):

V průběhu práce se výstup posunul od výstavního souboru ke knižní publikaci, nicméně tento posun je zcela logický a dílu prospěl. Na základě kvality a rozsahu fotografické práce lze konstatovat, že cíl práce je naplněn.

2. Technologická specifika
(technická inovace):

Kateřina si pro realizaci své bakalářské práce zvolila analogový fotografický materiál. Není to nijak originální řešení, ale také ne zcela běžné. Technologicky si práci poněkud zkomplikovala, na druhou stranu - přirozený šarm černobílého filmu práci propůjčil vizuálně příjemný efekt. Výstup, fotografická publikace, či jak autorka sama definuje – otevřený fotografický deník - obsahuje několik nestandardních prvků. Například průhledy skrze průřezy ve stránkách a vyřezané části fotografií, které autorka nahradila výšivkou. To vše jsou prvky ne snad nevídané, nicméně nevšední.

3. Přínos práce pro daný obor

Obávám se, že přínos pro daný obor je zcela zanedbatelný. Autorce se nepodařilo překonat ani svoji dosavadní tvorbu, natožpak jakýkoliv aspekt fotografického média.

4. Silné stránky díla

Naštěstí to, o co zde skutečně jde nejvíce, samotný fotografický cyklus, je nejsilnější stránkou této bakalářské práce. Zde autorka nezpochybnitelně prokazuje svůj přirozený fotografický instinkt, cit pro neotřelou kompozici i řemeslnou zručnost. Fotografie mají autentické estetické kvality, silnou atmosféru i obsahovou hloubku. Autorka si své diváky po způsobu únosce přivlastní, vrhne je na podium svého dramatu a nenechá ani na chvíli pochybovat, že vše je skutečné. Divák se ocitá v klaustrofobickém prostoru, až nedýchatelně naplněným intimitou, krásou a jemností, ale i pachem, syrovostí a perversí jemu cizích lidí a prostředí. Neocitá se v rovině voyera, ani spoluaktéra. Ocitá se v nepříjemné roli svědka. Bohužel všechny následující kroky doprovázející tuto bakalářskou práci zmiňované kvality maří, a tak se v zásadě vynikající fotografický soubor postupně proměňuje v průměrný výstup.

5. Slabé stránky díla

Je skutečně až s podivem, že studentka vysoké školy dokáže nejen vytvořit, ale bez ostychu i odevzdat teoretickou část BAKALÁŘSKÉ PRÁCE tak dramaticky slabé kvality. Pakliže by se jednalo o incident, snad bychom mohli přimhouřit oči a shovívavě usoudit, že se pravděpodobně jedná o ojedinělou formu analfabetismu, která dále nesouvisí s intelektem daného studenta. Avšak vzhledem k tomu, že se nejedná o výjimku, nýbrž častý jev, vidím jen tři možná řešení:

- Důsledně vyžadovat po základních a středních školách aby vykonávaly funkci, která jim náleží.
- Začlenit na vysoké školy předmět Český jazyk a to od samotných základů!
- Nevyžadovat po studentech žádné slovně vyjadřované obhajoby a důsledně zakazovat veškeré písemné projevy.

Obávám se, že jedině tak zachráníme své vlastní zdraví – míněno zdraví těch, kteří jsou nuceni výplody svých studentů číst a hodnotit!

Toť jen osobní povzdech na okraj mého posudku.

V každém případě teoretická práce Kateřiny Růžičkové je nejslabším článkem její bakalářské práce. V textu je jen málo odstavců, které by se nedaly napadnout na základě jazykových, a nebo ještě hůře, obsahových nesrovnalostí.

Hned v úvodu svému negativnímu vztahu k digitální fotografii přiřazuje všeobecnou platnost, když tvrdí: „Celé toto odvětví – míněna digitální fotografie – na mě působí velmi prvoplánově, kdy se člověk bezmyšlenkovitě honí za vysněnými snímky a přitom se pořádně nesoustředí na samotný motiv“.

Nato autorka pokračuje dalším nonsensem: „Nutno zmínit i váhu veškeré digitální technologie, kterou jsem běžně nosila sebou a která mě tak značně začala omezovat“.

Chápu, že nosit sebou veškerou digitální technologii musí být nejen omezující, ale i velice namáhavé. Snad by propříště postačilo s sebou brát jen digitální fotoaparát – ten je ve většině případů lehčí a flexibilnější než jakýkoliv jeho analogový předek.

Samozřejmě pasáž, kterou zde uvádím, je jen banalita. Zároveň ovšem dobře ilustruje charakter práce, kde autorka svá slova nepromýšlí, jen je klade za sebe, takže vzniká jakási pomatená nápodoba textu.

To ostatně ilustruje ještě lépe pasáž z druhé kapitoly: „Teprve po delší době zaznamenávání vidím vývoj, v který jsem doufala. Za krátký časový úsek zkrátka nemůže vzniknout dobrý dokumentární soubor, proto si odvážím tvrdit, že čas, který jsem této práci věnovala, prospěl. Tímto způsobem zároveň nemůže nikdy vzniknout žádný nucený výtvarný projev, což považuji za další velmi důležitý fakt, který ocení snad každý student.“

Když nebudu hodnotit sloh, větní stavbu, prostě celkově nebudu hodnotit jazykové barbarství, kterého se Kateřina jen v těchto třech větách v tak hojně míře dopouští, tak alespoň sdělení: To zní - když dělám něco v krátkém časovém rozmezí, stojí to a priori za starou belu, zatímco když se tomu věnuji hodně dlouho, musí to být nutně skvělé. Větší blbost jsem již dlouho neslyšel, a jistě není nutné se tím dále zabývat!

Zrovna tak nemá smysl se dále zabývat zbytkem textu – je snad dostatečně výmluvné, že můj komentář se omezil na první tři stránky.

Nejsmutnější je, že pod vlivem dojmu, který člověk nabyl po čtení teoretické části této bakalářské práce, již nemůže než s největší ostražitostí a skepsí přistupovat k samotnému dílu. Zdá se totiž velmi nepravděpodobné, že někdo, kdo evidentně při psaní tohoto textu omezil svoji mozkovou činnost na minimum, mohl vytvořit kvalitní výtvarné dílo.

Naštěstí se tento předpoklad nenaplnil zcela.

6. Hodnocení a navrhovaná známka

(výborně, velmi dobře, dobře, nevyhověl):

Je bezpochyby důkazem talentu fotografky, že ze snímků vyřazených z finálního výběru, by šla sestavit minimálně ještě jedna publikace. Co svědčí už méně v autorčin prospěch, že by to byla publikace pravděpodobně lepší, než ta stávající.

Jak jsem již zmínil, zdá se, že všechny kroky které Kateřina v rámci projektu učinila po samotném fotografování, byly věci ke škodě.

Při výběru snímků zbytečně eliminovala právě ty nejintimnější a nejemotivnější. Nemyslím tím zrovna fotografie milého koťátka – i když ani to by snad nemuselo být v deklarovaném deníkovém formátu tabu.

Charakter publikace ovšem ničím deník nepřipomíná. Není naléhavě osobní ani spontánní. Jistou živelnost snad mají naznačit manuální zásahy do obsahu (průřezy, výšivky...), ty ovšem působí spíše jako prázdný efekt, jako nezdařilý kalkul, který produkt k deníku nepřibližuje, jen vzdaluje od uměřené autorské knihy.

Je velká škoda, že autorka ani v tomto případě nedokázala finální podobou svého, jinak velice kvalitního díla, zhodnotit a posunout na úroveň excelentního výstupu.

To je ovšem umění, které se neopírá jen o intuici, nýbrž také zkušenost. Proto věřím, že se Kateřině tento deficit podaří překonat a překročit svůj vlastní stín.

Navzdory všem zdrcujícím výhradám navrhuji známku velmi dobře.

To podstatné – fotografie - jsou totiž skvělé, jen forma prezentace je jaksi zastřela.

Velmi dobře.

Datum:

5.6.17

Podpis:

